

skulde faae Ret, er, at vi skulde være komne i Minoritet, men det ere vi ikke, fordi nogle kjøbenhavnske Valgkredsde have faaet en Smule Undertal ved Valgene. Hvis jeg skulde ønske en Illustration til de Ord, vi hørte i Formiddags, forekommer det mig, at den ærede Krigsministers Ytringer ved denne Fæst ere tilstrækkelige for mit Vedkommende. Jeg vil blot endnu nævne, fordi Krigsministeren ikke gjorde det, og fordi jeg i hans Tausshed derom ser en ret betegnende Omstændighed, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds talte om den store Kommissjon, som af den Grund ikke var kommen til Kjøbenhavns Befæstning, fordi den ikke havde bestjættet sig dermed. Den ærede sagkyndige Minister taler ganske anderledes om denne Saa. Han siger: Den store Kommissjon, som blev nedsat i 1866, talte ikke om Kjøbenhavns Befæstning, men nøiedes med at udvikle Hæren og troede derigjennem at have et Forsvar, hvorved man skulde kunne møde et eventuelt Angreb. Det er dog et noget friskere Bevis end disse Beviser fra foregaaende Aarhundreder, som jeg strax skal komme til. Altsaa det lader ikke til, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har faaet rigtig Bæstet fra den ærede Krigsminister.

Nu skal jeg vende mig til den hoitærede Krigsminister, hvis Forsvar jeg fandt overordentlig lidt fyldestgjørende lige overfor de Spørgsmaal, jeg havde rettet til ham. Jeg vil da foreløbig tro, at den ærede Krigsminister har nogen Banffelighed ved at svare derpaa, siden han ikke har kunnet give andet Svar. Den ærede Krigsminister overser jo ganske det, som har været Kærnepunktet i min Argumentation. Han havde her i Thinget sagt, at han vilde levere Beviser for Kjøbenhavns Befæstnings Nødvendighed, og Beviset var jo det, at Historien viser os, at Kjøbenhavn under en Beleiring ved den Modstand, den havde gjort, havde reddet Fædrelandet. Men det gik den ærede Minister jo ganske fra nu, da det gjaaldt; Ministeren talte om 1659 og søgte at bevise, at jeg havde begaaet en Feiltagelse ved det, jeg havde sagt, men det er ikke sandt. Jeg sagde ikke Noget om Freden i Moeskilde, og ved den endelige Fred tabte vi Skaane, Halland og Blekingen — (Afbrydelse). Det var den endelige Fred, som slog det fast, efter at vi havde faaet Hjælp fra Holland, men det, som den ærede Minister skulde bevise, hvis der i det Hele skulde bevises Noget fra det historiske Synspunkt, var, at Kjøbenhavn virkelig havde frelst Fædrelandet ved at afflaa et enkelt stærkt Angreb under en Beleiring.

Men til svvende og sidst er det Afgjørende det, at det er et andet Danmark, der er Tale om nu, end i 1659 og i 1807. Nu sagde Ministeren, hvis vi den Gang, i 1807, havde haft den Befæstning, der var Tale om 150 Aar tidligere, havde Byen maaste været reddet. Det siger den ærede Minister nu; men det kan ikke oplyses, om den ærede Minister har Ret eller ikke, thi det kan han ikke vide det Fjerneeste om. Enten vi havde det Plankeværk omkring Kjøbenhavn eller ikke, saa tror jeg ikke, at det i den Verdenskrig, der den Gang førtes, havde haft det Fjerneeste at bethede. Det har den ærede Minister i hvert Tilfælde ikke bevist. Han fortæller Noget om, at der mange Gange har været Tale om Kjøbenhavns Befæstning, men hvad beviser det? Ikke Noget som helst. At der her i Landet har været Tale om en Befæstning af Hovedstaden. Det se vi jo, idet vi jo have haft Volde omkring Kjøbenhavn, men hvad beviser det overfor det Spørgsmaal, jeg tillod mig at fremsætte lige overfor den ærede Krigsminister, om Nødvendigheden af i dette Dieblik at vende tilbage til Kjøbenhavns Befæstning, netop fordi det er et ganske andet Land, hvis hele politiske og internationale Stilling er bleven forandret, siden vi have mistet Slesvig og Holsten, ikke at tale om siden vi have mistet Norge?

Saa tillod jeg mig at spørge den ærede Krigsminister, hvorfor han vilde befæste, hvad det skulde nytte til, hvad det var for en Fjende, han vilde befæste imod. Dertil svarede Krigsministeren meget diplomatisk: Det kan man virkelig ikke saaledes sige, man kan befæste for alle mulige Fjender fra Rina til Tydskland. Men der tror jeg dog, den ærede Minister tager feil; overalt i Verden er det god Skik i en parlamentarisk Forsamling, naar der tales om Fæstningsanlæg, at Ministeren gjør Rede for, hvad det er for Fjender, han tænker paa, og hvis jeg tør henvise til et meget nærliggende Exempel fra Tydskland, hvor Hærlobdebaten fornødig har spillet en saa stor Rolle, at den afgjorde Valgene, da sagde Fyrst Bismarck meget aabenhjertigt, langt mere aabenhjertigt end Ministeren her, paa Parlamentets Spørgsmaal, hvad det var for en Krig, han tænkte paa at føre, hvilke Krige, der truede Landet, og af den Grund forlangte han en Bevilling. Det er Noget, vi godt kunne spørge den ærede Krigsminister om, og det er virkelig at behandle os rent ud, som om vi skulde støbe Kander, hvis vi ikke maa spørge om den Art Ting. Det er et afgjørende Spørgsmaal til Ministeren, hvilke Fjender han vil befæste imod, og hvorfor det sker. Der er Noget, som jeg i denne Sammen-